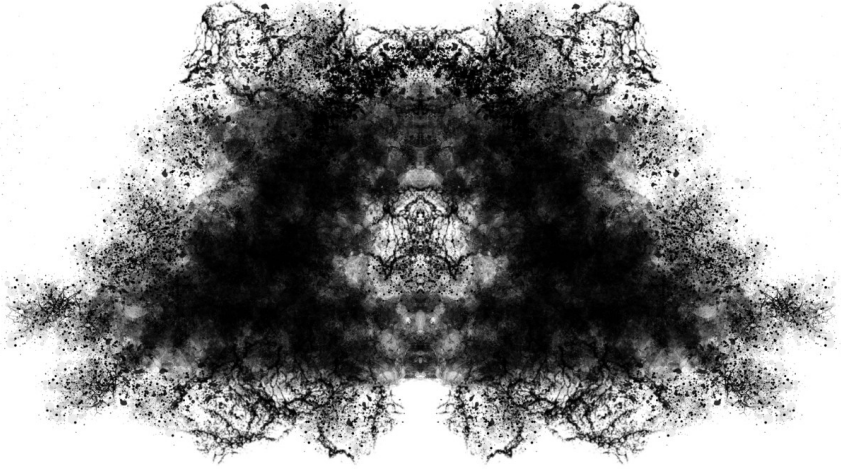

5. Sayı - Kasım 2020

GOLEM

fanzin

*“(...) hiçbir şey sessizlikten daha gürültülü
olamaz.”*

-Foucault Sarkacı, Umberto Eco

İçindekiler

- 2: **Editörden** Hakan U. Öztürk
- 3: **Hiçbir Şeyin Sesi** Mural S. Dural
- 8: **Pa'nın On Günü** Zeynep Altuntaş
- 16: **Mekanika: Sistemin Kendisi** M. Ercan Ergür
- 26: **Kurbağa Kral ve Prenses** Ceren Altay
- 30: **Gölge ve Orman** Çağatay Kaya
- 39: **Gerçekliğin Hayat Çizgisi** Hakan U. Öztürk

golemfanzin.com

iletisim@golemfanzin.com

Bazı hakları saklıdır. Ticari amaçlarla kullanılamaz ancak içerikte değişiklik yapılmadan kağıda bastırılarak dağıtılabilir. Çevrimiçi dağıtım için lütfen orijinal dağıtım kaynaklarımıza bağlantı verin ve izin almadan alternatif kaynaklara yüklemeyin. Eserlerin telif hakları yazarlarına aittir ve yazarından yazılı izin alınmadıkça eserler makul uzunluktaki alıntılar dışında ayrı ayrı dağıtılamaz veya kullanılamaz.

Editörden

Hakan U. Öztürk

Ve herkes sustu.

Her şeyin sonlanmasına çok kısa bir süre kala, kalabalıktaki biri fısıldadı ama bu, sessizliği bozmak yerine derinleştirmişti:

“Bu sayıda bizimle yazan ve öyküsüyle bizi onurlandıran **Murat S. Dural**’a teşekkür ederiz.”

Hiçbir Şeyin Sesi

Murat S. Dural

Uzun zamandır izlemek için sabırsızlandıkları oyuna yetişmeye çalışan insanlar. Kimi ise erkenci. Yokuşun sonunda, yukarıda bir parkla neticelenen semtin kenarında duran tiyatro ve önünde birikmeye başlayan kalabalık. Yetişkinlerin arasında bazen görünüp kaybolan belli yaşın üstünde çocuklar, yazdan sonbahara geçişin tuhaf günleri dolayısıyla kalınla ince arasında kalakalmış gysiler. Genel itibariyle sosyalleşmek, bir kısmı gülüp eğlenmek ve ne yazık ki hayatın anlamını bulmak için tek tük yola düşmüş mantolar, pantolonlar, şemsiyeler, kiminde ise tişörtler.

İki bölüm hâlinde sahnelenecek oyunun adı “Hiçbir Şeyin Sesi.”

Ara, geçiş mevsimleri; tereddüt, belirsizlik, yeni başlangıçlara gebe ani değişkenlik. Oyun başlamadan önceki o kaotik, ne dendiği belli olmayan mırıltı gibi.

Sizin şimdi göremediğiniz, dışarıdaki insanların arasına karışıp girişe ulaşmak için çabaladığınız için seçemediğiniz antrede ise başka şeyler dönmekte. Tiyatroya varmanın, içeride olmanın tuhaf rahatlığı, birbirine bakan gözlerde sanata düşkünlüğün, kolayca kavramanın, okumuşluğun benzerini keşfetme çabası, “belki oyuncularını ya da birkaç tanıdık sima görürüm” beklentisi. Bir köşede ise dekoru, mimikleri ele veren oyundan görüntülerin, oyuncuların tanıtım fotoğraflarının olduğu bir pano. Önü boş. Yakınına girip bakın, resim altlarında ne isim var ne unvan ne de bir açıklama. Oyuncular hareket belirtmiş ama her birinin ağzı

kapalı. Tuhaf şekilde ağızları var ama dilleri yok âdetâ.

Yerlerine geçiyorlar birer birer. Tiyatro, sinema, oturulacak bir koltuk varsa dertler benzer; “Ya yanlışlıkla biri oturduysa yerime? Ya yanlışlıkla birinin yerine oturduysam?” Çan çalıyor üç defa, muştuladığı başlangıç iki perdelik oyunu ve susulması gerektiğini muştuluyor.

Işık tepeden azar azar düşmeye başlarken onlarca kadın ve onlarca erkek şekilleniyor seyircinin önünde. Sahnenin farklı noktalarından birbirlerine bakıyorlar. Ses yok ama bir gülüyor bir somurtuyorlar. Sahnenin en derinindeki perdeye yansıyor “Nefes al, ver!” cümlesi. Somurtuyorlar, gülüyorlar ve her biri bir adım atıyorlar bir diğerine doğru. Yön değiştiriyorlar, bir başkasına çeviriyorlar dümenlerini; ta ki bir kadın ve bir erkek kalana, diğerleri sahneden ayrılıp karanlığa karışana kadar. Yaklaşıyorlar birbirlerine, birer adım kalıyor çarpışmalarına. İşte o an, “Seçimlerimizin sonucuyuz,” diyor kadın. Adam ise vakur, yüzünde beliren manidar gülümsemeyi saklamak istercesine mekân ve zamanda, ona sırt çevirip kalakalıyor.

Aralarındaki gerilimi seyirciye yansıtmakta o kadar mahirler ki durağanlık, sessizlik asıl dekoru, asıl diyalogları, asıl anlatılmak isteneni imliyor, gündelik dramın, dramlarımızın üstüne gürültülü bir mühür basıyor.

Seyirciler o gittikçe tuhaflaşan beklentinin, kıpırdamadan, sahneye asılı kalmış bir şeyleri bekleyen zamanın, kafalarında bir türlü susturamadıkları, üstelik hızla büyüyen “Oyun planında olmayan bir aksaklık mı çıktı?” düşüncesinin kenarından sarka dursun, uzakta, oyunun bir parçası olmayan, gerçek hayatı tiyatronun içine taşıyan gök gürültüsünün sesi ile afallıyorlar.

Yaklaşan fırtınanın çağrısı ister istemez seyircinin algısını, oyunun elektrikli atmosferini değiştiriyor. Sahne unutuluyor bir an, yanlarında getirdikleri ya da almaya üşenip evde bıraktıkları manto, yağmurluk, şemsiyenin derdine düşmüş gibiler. Fazla değil bir iki saniye sonra oyunu unutup ıslanıp ıslanmama derdine düşen insanlar olası yağmur ihtimalini erteleyip gözlerini sahneye çevirdiklerinde şaşırıyorlar. Adam ve kadın yer değiştirmiş, yan yana durmuş, hani şu hep seyircinin görünmediği söylenen, oysa tüm gözlerin, mimiklerin seçilebildiği sahneden, bir iki metre yükseklikteki platformdan onlara bakıyor.

En arka sıralardan biri, bir ses tüm huzursuzluğu ile mırıltı düzeyini aşır ön sıralara kadar uzanıyor; “Ama, nasıl? Ne ara?” Donup kalma sırası seyirciye geçirilmiş, gök gürültüsü akabinde oluşan değişimi hiçbiri fark edememiş. Dışarıda ve girişte pek asil, sanatsever duran zihinler karışmış. Kafalarından geçen soruların nasıl olup da bir sese büründüğünün merakı içinde, bu düşünceleri ifade eden öznenin arayışına girişiyorlar. Bu soru oyunun bir parçası olabilir mi? Sahnenin, performansın koltuklara inmesi ve sanki kişisel olarak, aynı seviyede, ayaklarının bastığı yerde sergilenen oyunun onları oynamak zorunda kaldıkları bir karaktere dönüştürme ihtimali, doğru zamanda doğru yerde söylenmesi gereken bir repliği varmış hissi beden ve ruhlarındaki gergin teli çekiyor ve bırakıyor. Huzursuzlar. Tam da bizim yapmak istediğimiz at sinekliğinin ta kendisi!

İzleyiciler kıpırdanıyor, beklentileri saatlerine bakıp 15 dakikadır kımıldamayan, mimikleri değişmeyen oyuncuların paralarını hak etmeyen bu performanslarını eleştirme tenezzülüne varıyor. Kafaları sağa sola, kader birlikteliği ettikleri koltuklara, arkalarına dönüp, önlerine eğilerek haklı gerekçeler bulma teamülü ile

kıvraniyor.

Oyuncuların bu refleksine tepki vermeyenler ise sadece çocuklar. Onlar süslü tavanda dolaşan müptezel elektriği algılamamışçasına sıkılğan, o dakikaya kadar ilgilerini çekmeyen tiyatro sahnesi, oyun ve oyunculara karşı gayet ilgisizler. Her şey oyun ve oyunun parçası değil mi zaten? Oysa şimdi biraz yüksekte, sahne denilen yerden kıpırdamadan onlara bakan iki kişiyi büyüyen gözlerle izlemeye başlamış, onlardan daha telaşlı ailelerinin hareketlenmelerine aldırmadan sessizliğin içinde kalakalmışlar. Sadece bakıyor, sahnedeki silüetlerin hareketsizlikleri, gök gürültüsü esnasındaki değişimleri yüzünden onları birer sihirbaza benzetip büyülerine ortak olmuş gibi hissediyorlar.

O afacanlardan biri bozuyor ebeveynlerinin gözleriyle giriştiği tuhaf cevap arayışını. Bakışlarını sahneden ayıramayan çilli kız annesinin koluna asılıp aynı şeyi birkaç defa tekrarlıyor: “Anne, bizi izliyorlar...” Evet, kadın önce sıkıldığını düşünüyor çocuğuna laf anlatmaya çalışırken, her zamanki gibi refleks hâline gelmiş oyalama taktiklerini uyguluyor. Sadece bir an sahneye, geri kalan birkaç saniyede ise çocuğunun gözlerine bakıyor. Yüzünü tekrar oyunculara döndüğünde ise şaşkın ifadesi orada takılıp kalıyor. Son gördüğü, sahneden onu süzen o iki şey çılgılık atmasına sebep verebilir. Kadın aniden iki elini ağzına götürüp koltuğunda irkilip çılgılık atıyor. Bu da mı oyunun parçası? Bir replik mi bu ürperti? Sessizliğin içinde, orta ölçekli büyüklükteki tiyatrodaki kilise çanları inliyor âdeti. Seyirciler, baktıkları yerde, sahnede kendilerini görüyorlar. Onları izleyen, tepkilerini ölçen iki tane silüet; durmadan dönuşen iki beden, her seferinde farklı farklı yüz, mimik, isim.

Şimdi anlıyorlar, henüz ilk perde. Anlıyorlar suskunluğu ve

güröldeyerek anlattığı şeyleri; çünkü sahne, oyun, oyuncular en iyi bu şekilde onlara kendilerini bağıyorlar. Ve bunun için inanın, kıpırdamadan, zamana takılı kalıp çok gürültü çıkarmaları gerekiyor.

Perde iniyor, birinci bölüm kapandı.

İkinci bölüm sürpriz olmayan bir şekilde başladı; perde açıldığında seyirciler sahnede, iki oyuncu ise koltuktaydı...

Pa'nın On Günü

Zeynep Altuntaş

Doğudan gelen serin rüzgârın esmer alnını bir süre daha öpmesini dileyerek atıyordu tüm adımlarını. Yürüdükçe altında ezilen toprağın nemli sesini dinleyerek kendini oyalıyordu. “Gece üstüme çökmeden oraya varmış olacağım,” dedi çünkü Tanrı zamanı gelince güneşi dünyadan çalar ve yarattığı kötülüklerin kendini göstermesine izin verirdi. Erdemli bir sınıandı bu, aydınlıkta hiçbir şey gerçek yaradılışını ortaya koymazdı. Kötülük, sütun içerisine düşmüş kara bir sinek gibi kendini çabucak belli ederdi; oysa karanlık, ustaca işlenmiş bir görünmezlik büyüydü. Karanlıkta kimse sizi tanımaz, kimse sizi yargılayamazdı ve bazıları karanlıkta tanrının bile onları görmediğine inanırdı.

“Lütfen, sadece... Lütfen.”

Kafasının içinde yankılanan yalvarışlar genç büyücüyü yolculuk boyunca yalnız bırakmamıştı. Bedeni, onu aç bırakan sahibine isyan edercesine küçük oyunlar oynuyordu sanki. Üç gündür ağzından tek bir lokma bile geçmemişti, öyle buyurmuştu üstadı. “Yüce Üstat Wawyr’i bulana dek nefsinde hâkim olmalısın.” İtaatkâr bir öğrenciydi, sorgulamadı. Mühim olan tek şey, kendini efsun ustasına kanıtlamak ve onu öğrencisi olarak kabul etmesini sağlamaktı. Musallat olan sesleri dindirmek için tanrının bir zamanlar en sevdiği kulu olan *Gözden Düşmüş Pa'nın* ilahisini söylemeye başladı.

Bilirler mi? Bilirler mi?

Merak onu meczup etti,

Beklesin diye on gün verdim.

Ona çetin demirden gemiler yapacaktım,

Bilgeler diyarına sürsün diye.

Orada sonsuz cevap var var var.

Ona ustan bir güneş yapacaktım,

Diyarda yolunu kaybetmesin diye.

Orada sonsuz cevap var var var.

Ona suretimden bir ayna yapacaktım,

Neden geldiğini unutmasın diye.

Orada sonsuz cevap var var var.

Ama dokuzuncu günün batımında,

İblis onun kanına girdi

Oysa ben Pa'ya neler verecektim,

Bir gün daha bekleseydi...

O bastırmaya çalıştıkça ağlamaklı ses daha da inatçı bir hâl alıyordu. Patıkada ondan başka kimse olmadığına emindi, defalarca aynı yanılığa düşüp arkasına bakmıştı. Tam orada, kafasının içinden kulaklarına fısıldayan garip şey sanrıdan başka bir şey değildi.

“Sen de kör mü kalacaksın onlar gibi?”

Karanlık hızlı çökmüştü. Elini koynuna götürüp boynuna asmış olduğu küçük mor küresini çıkardı, her çaylak büyücüye hediye olarak verilmiş bir ışık bükücüydü bu. Küreyi çalıştıran sözcükleri söylediği anda gece, mor bir alev hüzmeleri ile aydınlandı. Wawyr'ne ne zaman ulaşacağını bilemiyordu, onu bulup bulamayacağı muamması kafasında vesveseye dönüşmeye başlamıştı bile. Açlık bedenini tüketmiş, gerçeklik algısını ele geçirmişti. Biraz sonra uzakta bir yerden, davula benzer seslerin geldiğini duydu. Soluğu kısa bir süre için kesildi.

GÜM! GÜM! GÜM!..

Geceden yükselen vuruşları eş zamanlı olarak göğüs kafesinde de hissediyordu. Bir savaş bandosu muydu bu? İmkânsızdı. Sagitar Dağı'nda hükmü geçen hiçbir kral yoktu, burası sancaksız bölgeydi. Kocakarı hikâyeleri bu dağın eski zamanlardan beri büyüyle korunduğunu anlatırdı ve hiçbir kral, birliklerini Sagitar'dan geçirmeye cesaret edemezdi. Ancak ilerledikçe cırtlak ve birbiriyle ahenksiz üflemeli çalgıları da duymaya başladı. Yürümeye devam etti. Görüşünü engelleyen son tümseği de geçtiğinde, seslerin geldiği yönden uysal ateşler yükseliyordu. Birkaç dakika uzağında olan yerin bir köy olduğunu anladı. Haritada böyle bir yerin var olup olmadığını bile hatırlamıyordu.

“Bul bizi, fazla zamanımız kalmadı!”

Yalvaran fısıltı artık ürkekçe değil, enstrümanların gürültüsünü basturmaya çalışır gibi haykırırcasına çıkıyordu. Nihai amacı oldukça belliydi ve bunu bir an bile aklından çıkarmamıştı. Bulması gereken tek şey Yüce Üstat Wawyr'di. Yine de seslerin geldiği köye gitmek için karşı konulamaz bir istek kapladı içini, istekten daha çok bir dürtüydü bu. Küreyi kapatıp yolunu uzaktan

gelen meşalelerin aydınlatmasına izin verdi.

Tek vasfı bir mülkiyeti temsil etmek gibi görünen dayanıksız tahta kapıyı araladıktan sonra onu coşkuyla dans eden bir kalabalık karşıladı. Kollarını birbirlerinin omuzlarına atarak şarkı söyleyen bir grup erkek ve onlara iskemlelerinde alkışlarla eşlik eden kadınlar vardı avluda. Bir şeyi kutluyor gibiydiler. Dans çemberini bozarak elindeki birayı ortalığa döke döke ilerleyen adamın nidalarına dikkat kesildi.

“Yaşasın Ahtar! Duy sesimizi babamız! Bizlere eski bereketimizi çok görme! Arpalar taşsın tarlalardan!” Çoğunu toprağın içtiği birasından koca bir yudum alıp geçirdi.

“Neden Hofmon, sen daha çok bira içip daha çok kafayı bul diye mi?” dedi başka bir adam alaycı bir şekilde. Topluluk ona kahkahalarla karşılık verdi. Hofmon elini kolunun tersiyle sildi ve şakayla karışık tehditkâr bir bakış attı.

“Büyünün kokusunu aç bir köpek balığı gibi alırım, seni buraya gelme gafletine sokan şey de nedir?” Soru daha önce orada olduğunu fark etmediği yaşlı bir kadından geldi. Saçları griden beyaza çalan kadın tam arkasında duruyordu.

“Ben... Buradan geçiyordum ve enstrümanları duydum. Birini arıyorum.” Ayrıntı vermemeyi tercih etti, kafası allak bullak olsa da kendini güvende tutmaya yetecek kadar açtı. Yine de yaşlı kadın nereden anladığı belirsiz bir şekilde bilgece kafasını salladı.

“Senin gibileri burada hoş karşılamazlar, kendini ele verirken canını kurtarman gerekir ve birkaç da can yakman. Ama endişelenmene gerek yok çocuk, görüyorum ki seni buraya cehaletin getirmedir. Bir ölü gibi gözüküyorsun, hıh, sanki ölüler

konuşabilirmiş gibi. Biraz ballı güveç ister misin? Ve yanında da koca bir kadeh şarap?” Genç büyücü masada duran, o an için dünyada istediği tek şey gibi görünen leziz yemeklere baktı. Ağzının suyu akıyordu. Ballı güveci bir lokmada midesine indirmemek için ona verilen öğütten başka bir engeli yoktu. “Belki de bu garip yere hiç gelmemeliydim,” diye düşündü.

Uzaktan gelen bir bağrıış eğlenceyi böldü.

“Onu buldular. *İblisi* buldular!” Enstrümanlar teker teker sesini kesti. Daha yakın zamanda deliler gibi eğlenen adamlar yüzlerine en sert bakışlarını takmıştı artık. Elleri hızlıca bellerine, kılıçlarının olduğu kınlara gitti. Kadınlar korku dolu yüzlerle birbirlerine bakıyor, ortalığı velveleye veriyordu. Biraz sonra herkes iblisin bulunduğunu iddia eden adamı takip ederek koşmaya başladı. Neler olup bittiğini sormak için yanındaki yaşlı kadına döndü büyücü ama kimse yoktu.

O da kalabalığın peşine takılmaya karar verdi.

Taştan ve öncekinden daha büyük bir avluda insanlar dev odun yığınlarının çevresine konuşlanmışlardı. Kasabanın bu tarafı girişinden çok daha gri ve heybetliydi. Önemli insanlara ait olduğunu düşündüğü taştan evler mükemmel mimarisi ile birbiri ardına sıralanıyordu. Meydanın en ucunda, girişi grotesk heykellerle donatılmış ihtişamlı bir yapı vardı. Merdivenlerinden, kibir dolu yüzüyle gösterişli bir adamın kalabalığa yaklaştığını gördü.

“Sevgili Vandur halkı! Biliyorsunuz ki değerli kasabamız bir süredir şeytani güçlerin laneti altında çürümeye yüz tutmuştu! Ekinlerimiz kuruyor, kadınlarımız meyve veremiyordu! Ahtar bizi bahar gün dönümünde müjdeledi! Bu gece bana, koruyucunuz

Ethar'a inanın ki, bunlara sebep olan iblisi cehenneme, geldiği yere geri göndereceğim!” Genç büyücü, bahsedilen iblisi daha net görebilmek için kalabalığı yardı. Hep bir ağızdan yuhalayan insanlar onu fark etmiyordu bile. Büyüyle tanıştığı günden beri birçok şeytani varlık görmüştü, bazıları gece rüyalarına girmeye devam ediyordu. Ama karşısında, odunlara bağlı duran küçük şey, daha önce gördüğü şeytanlara asla benzemiyordu.

“Onun iblis olduğunu nasıl da hemen kabul ettiler.” Yaşlı kadın tekrar yanındaydı.

“Bu çocuk, çocuk demeye bin şahit lazım, büyü yaparken yakalandı. Onun yoldan çıkmış ruhunu buradan göndermek istiyor musunuz?” diye kalabalığa haykırdı gösterişli adam.

Hep bir ağızdan bağırdılar “YAK, YAK, YAK!”

“Şurada duran genç kadını görüyor musun? Güzel ve gözleri kan çanağına dönmüş olanı? Nasıl da eziyet etmişler zavallıya. İşte o, iblisin annesi,” dedi yaşlı kadın.

“Neden konuşmuyor? Neden çocuğunu savunmuyor?” Genç büyücü, küçük çocukta kendininkine benzer bir enerji görmüştü ama tek bir karanlık sezememişti.

“O konuşamaz, kocası öldükten sonra Ethar onu kullanmak istedi, kadın direnip yüzüne tükürünce de kimseye anlatmasın diye dilini kestirdi! Kızıma bu kadar merhametli davranmamıştı. Onu öldürmek istedim... Ah, neredeyse oluyordu! Ama karanlığı daha fazla karartamayacağımı anladığımda kendimi çoktan bu odunların arasında buluvermiştim. O gün de herkes tıpkı bu kadar nefret doluydu. Yine de, ruhumun buraya geri dönmesinin bir nedeni vardı. Bu kasaba kalbi kararmışlarla dolu. Senin de buraya

gelmenin bir sebebi vardı, değil mi delikanlı?” diye sordu yaşlı kadın, bedeni artık kömür karasıydı.

Büyücü kalabalıktan uzakta sessizce ağlayan anneye baktı. Dehşet dolu gözlerini bir an bile çocuğundan ayırmıyordu. Gösterişli adam elindeki meşaleyi tutuşturup yığına yaklaştığında yüzüne tiksiniç bir gurur koymuştu. “Ahtar, sen bizi koru...”

Çaylak büyücü, daha önce emsalini denemediği bir sihri yapmak için yüreğinden gelen bütün hisleri çağırırdı.

“CLAMUS SİLANTE!”

Annenin çığılığı geceyi keskin bir kılıç gibi ortadan ikiye ayırdı. Yanan bütün meşaleler birer birer sönüyor, öfkeyle tezahürat atan insanlar kulaklarında kanayan bir acı hissediyordu. Devasa heykeller bile bu küçük zelzele karşısında direnmekte zorlanıyordu. Zaman, kısa bir süre için sadece kaosa hizmet etmişti. Odun yığınlarının arasından patlayan beyaz hüzme, önüne çıkan her şeyi ışığıyla yıkayarak karanlığın yerini aldı. Yaşlı kadın huzurlu bir iç çekişle eski buruşuk bedenini geri giymişti. “Bu, bu şüphesiz ki... şeytanın işi,” dedi gösterişli adam külleri havaya karışmadan hemen önce. “Şeytanın işi.”

Her şey bittiğinde odunların arasında artık çocuk değil, baştan aşağı siyahlara bürünmüş heybetli bir adam duruyordu. Ağır adımlarla biraz önce kalabalığın doldurduğu boş kaldırımda kollarını açarak yaşlı kadına doğru yürüdü. Buluştuklarında kadının dudaklarından mutlu bir fısıltı çıktı. “Küçük Wawyr, keşke annen de seni böyle görseydi...” Adamın bakışları genç büyücüyü buldu.

“Sanırım seni tebrik etmeliyim *cantu*, yolculuğun sona erdi.”

“Ben... anlamıyorum.” Sözcükler büyücünün ağzından zorla çıkıyordu, gözleri dolmuştu.

“Günlerdir beni arıyordun, değil mi? Beni kasvetli bir şatoda mı bulmayı bekledin yoksa? Zor bir yolculuk olmalı. Fısıltılar... Bazen dayanılmaz olduklarını kabul etmeliyim. Kafanı taşla vurmak istedin mi?”

“Açlık beni delirtiyor sandım.”

“Açlık seni delirtmedi *cantu*, duymanı sağladı. Dili olmayan annemin benim için yakardığı şarkılar... Eski bilgiler ona Ruh Şarkısı der. Sadece bedenini kendine küstürmüş kulakların duyabileceği bir şey. Mutlu bir beden soyut olanı bulmaktan çok uzaktadır.”

“Eğer yenilseydim, eğer cevap vermeseydim, ölecek miydin?”

“Hayır, zamanın böyle işlemediğini anlaman gerek. Beni ararken senden beklediğim tek şey annemin şarkısını duymandı, tıpkı bir zamanlar duymayı başarmış biri gibi,” dedi Wawyr, yaşlı kadının elini tuttu.

“Pa'nın hikayesini bilir misin *cantu*? Bir gün daha bekleseydi tanrının ona vereceği şeyin ne olduğunu hiç merak ettin mi?”

Genç büyücünün içini tarif edilemez bir huzur kaplamıştı. Vücudunu günlerdir yalnız bırakmayan kasvet, gözlerinden akıp kaybolmuştu. Wawyr babacan bir gülümsemeyle büyücünün kulağına eğildi.

“Sana onunla ne yapman gerektiğini öğreteceğim.”

Mekanika: Sistemin Kendisi

M. Ercan Ergür

Işıklar tekleyip duruyor, boş zemine çarpan ayakların sesi duvarlarda yankılanıyor, ağızlardan çıkan nefesin buharları buz gibi soğuk koridorda yükseliyordu. El duvarı tuttu, kız iki büklüm bir şekilde kıvrılarak “Bir saniye,” dedi. “Soluklanmam lazım.” Uzun süredir aralıksız koştuğu için ciğerleri patlayacak gibiydi ve nefes alıp verişleri çok hızlanmıştı.

“Az kaldı Suna,” dedi adam. “Şu koridoru geçince kontrol merkezine ulaşacağız.” İçinde buldukları durumu da kapsayan bir küfür patlattı. “Neler olup bittiğini öğrenir öğrenmez defolup gideceğiz!”

Suna başıyla onayladı ve Tevfik'in peşinden seğirtti. Burada dinlenmek zaman kaybetmek demektir ve neler olduğunu bilmediğiniz, uzayda bir başına sürüklenen bir gemide kaybedilen her saniye ölüme bir adım daha yaklaşmak anlamına gelebilirdi.

Kayarak açılan kapıdan görece karanlık olan kontrol odasına girdiler. Tevfik yumruğu ile duvardaki mekanizmaya vurarak kapının içeriden kapanmasını sağladı. Sağ taraftaki ana iletişim paneli ve veri aktarıcılarında elektrik kaçağı vardı.

Suna, odanın ortasına doğru, ana kontrol paneline geçerken Tevfik sola, enerji akım kaynağına yöneldi ve dikkatini duvardaki panele

verdi. Panelin düğmelerine bastıkça yuvasındaki besleme kapsüllerinden önce birisi, sonra diğeri, ardından bir diğeri kayarak çıktı. Bu boyuttaki her gemide en az üç tane bulunurdu ve değeri geminin ederine yakındı. Koca bir gemiyi alıp satamazdı belki ama bunlar dururken gemiyi kim ne yapsındı ki? Zengin olmuştu! Bunlarla kendine yepyeni bir ticaret gemisi bile alabilirdi. Büyülenmiş gibi bakarken dalıp gitmiş, titreyen ellerle yapışıp hemen yerlerinden sökmemek için kendisiyle uzun bir süre mücadele etmişti.

Dans eden tehlikeli kablolar, Suna “Sisteme giriş yaptım!” diye bildirmeden hemen önce durulmuştu. Dahası Tefvik, elinde üç tane Neon Enerji Kapsülü tutuyordu. Geminin kontrol odası hariç tüm sistemlerini kilitlemiş olmalıydı.

“Ne?” dedi kendisine kötü kötü bakan kıza. “Bir tane daha var ama yerinden çıkarmadım.”

“İstersen çıkarsaydın,” diye düşünen Suna gözlerini devirdi. “O zaman sonsuza kadar bu gemide kısılı kalırdık.”

Adam yaklaştı. Kızın ne düşündüğü umurunda bile değildi. "Bak bakalım herhangi bir kayıt bulabilecek misin?" diye sorarak omzunun üzerinden eğildi, dikkatle ekrana baktı.

Kız sistemde geziyor ve ne olup ne bittiğine dair bir şeyler arıyordu. Tefvik ise arada sırada doğrularak gemideki tuhaf, ürpertici sesleri dinliyordu. Ta gemiye bindiklerinden beridir duydukları, ilk başta genleşmeden kaynaklı olduğunu düşündükleri, bir ara uzayın sessizliğine de yordukları ama neticede onları hızlı hareket etmeye iten ve koşmalarına da neden olan seslerdi bunlar. Geminin duvarlarında, zemininde ve tavanında gezen tıkırtılar ve onu izleyen, tüm kontrol odasını ele

geçiren bir uğultu vardı. Adını koyamadığı bir inleme gibiydi. Kapı kapanınca seslerin dışarıda kalacağını sanırdınız ama öyle olmadığı ortadaydı.

Yavaşça yaklaştı. Şıpırtılar. Ayakları zemindeki bir su birikintisine mi girmişti?

“Yardım et!”

Başını hızla çevirdi. Bir vızıltı gibi gelip geçmişti. Yukarıya baktı. Hiçbir şey... Ne sesin kaynağı belliydi ne de su birikintisi vardı. Yutkundu ve yavaşça eğildi. Kulağını yere dayayarak dinledi. Nereden gelmişti o ses? “Sen de duyuyor musun Suna?” Fısıltısı uğultularla bir oldu.

Ekranlara dalıp gitmiş olan Suna “Hı?” dedi ve ona baktı. Adamı eğilmiş hâlde görünce hemen yerinden fırladı. Ellerini kenetlemiş, adama kaşlarını çatarak bakıyordu. Aynı tonda fısıldayarak “Neyi?” diye sordu. “Neler oluyor?”

“Şşşt!” Ağzında ıslattığı işaret parmağını havaya kaldırdı. Gemideki hava akışını hissetmeye çalışıyor gibiydi. Yine de elini yalayıp geçen şey hava değildi. Anlayamıyordu. “Duyamıyor musun?”

“Hiçbir şey duymuyorum Tevfik,” dedi korkmaya başlayan Suna. “Sadece sessizlik var. Gemide kimsenin kaldığını sanmıyorum.”

Korkularını bastırmaya çalışan kız tekrardan yerine oturmak için kendisini cesaretlendirdi ve bilgisayara odaklandı. Tevfik düşünceli bir şekilde geminin duvarlarını yoklamaya başlamıştı. Önündeki ekrana gelen yazıları görünce “Şuna bak!” dedi parmağı ile tıktık diye bilgisayar ekranına vurarak.

“Şşşt!” Hemen koşup geldi öfkeli Tevfik. “Ne? Ne var?” Sesi hâlen bir fısıltı şeklindeydi.

“Bir günlük,” diye açıklamaya çalıştı Suna.

Tevfik heyecanla “Kim tutmuş?” diye sordu. “Kaptanın seyir defteri olabilir mi?”

Akıp giden verileri anlamlı sözcüklere çevirmeye çalışarak bir miktar inceleyen Suna yanıt verdi. “Tamamen makine dilinde yazılmış, kaptanın tuttuğunu hiç sanmıyorum.”

Tevfik durakladı. Doğrularak ellerini beline dayadı. “Makine dilini okuyabilir misin?” diye sordu. Kız çantasını karıştırmaya başlamıştı bile. “Derleyici lazım. Elimde de birebir uygun bir tane var.” Bir gözlük çıkarttı. Sert plastikten yapılmış saplara yerleştirilmiş kalın camlar bir bilgisayarın ekranını andırıyordu. Camların üst kenarında ise minicik düğmeler vardı. Gözlükleri taktı ve sol gözü üzerindeki camda bulunan düğmelere basarak uygun çeviriye ulaşmaya çalıştı. Gözünün önünde yazan kodlar değişip duruyordu. Tevfik ise onları sadece tersten görebiliyordu.

“0101001100... 100... 010001... Fiona'nın Günlüğü, Yıl 4081. Yıkım Günü.”

Kızın duraksadığını fark eden Tevfik “Okuyabiliyor musun?” diye sordu. “Ne diyor?”

“Bir nebula kuşağından¹ bahsediyor. Yakınlarından geçerken bugüne ait olmayan bir bağlantı kurmuşlar. Yıllardır orada

1 **Nebula Kuşağı:** Uzayda geniş alanlara yayılmış olarak bulunan hidrojen, helyum ve diğer iyonize gazlardan ve tozlardan oluşan bir bulutsudur. İçten gelen basınç ve yüksek sıcaklık nedeniyle uzay boşluğuna gaz salınımı yapmaktadırlar.

saklanan ve ne olduğunu çok iyi bildiği, ebedi bir düşmanın serbest kalarak yeniden onun peşine düştüğünü söylüyor.”

“Kim? Günlük kime ait? Bir yolcu olabilir mi?”

Suna, kod sayfasında aşağıya doğru hızlıca inmeye başladı. *“Tarih tekerrür ediyor. Beni saklandığım bu delikte de buldu! Sistemlerimin tüm bağlantısını kestim ve bana ulaşmasını engelledim. Yine de artık başka bir hedefi olduğundan şüpheleniyorum. Tüm herkesi öldürdü. Bu sefer düşmanlarını kendi içlerine çökertmedi, onları içine çekti! Evet, herkesi...”*

Durmak bilmiyor. Nefret dolu ve doyumсу. Ölüme aç... Yok etmeye aç... Geminin dışına yardım sinyali gönderdi. Burada olabileceğini, onunla tekrar karşılaşacağını hiç düşünmüyordum. Yine... Yeniden ölüm saçıyor ve... onun durdurulması gerekiyor!”

Suna okudukça yazılar kendi kendine yazılıyordu. Bir an durdu ve birbirlerine baktılar. Yazıların hızına yetişmişti. *“010...”*

Düğmelerle oynayarak gözlük ekranında kayan dili düzeltti.

“Nebula'nın zamanda açılan bir tuzak olduğunu düşünüyorum.

Belki de zamanında yaptığımız eylemlerin zamanda oluşturduğu bir bozulma... Bilmiyorum... Orada hapsolmuş olmalı...”

Bilgisayar ekranı titreşti. *“Hiçbir şey... sessizlikten... daha gürültülü olamaz.”*

Ekran bir an gitti, Suna güç bağlantılarını kontrol etti. Yedek enerji kutusunu aktif etti. *“Ona kulak verin, size anlata... cakt...”*

Enerji kesildi. Suna okuyacak metin aniden gidince susmak zorunda kalmıştı.

“Bu şey her neyse yedek enerji deposunun enerjisini de emdi,”

diye açıkladı Suna. Anlamıştı ama biraz geç kalmıştı. Yedek enerji

sağlayabileceği başka bir enerji kaynağı buldu. Hızlıca bağladı. Enerji kaynağını geminin besleyicisinden nasıl ayıracağını düşünerek birkaç saniye oturdu, ardından eyleme koyuldu. Tüm gerekli protokolleri bilgisayara giriyor ama başaramıyordu. Masaya vurdu.

“Şşt!” Tefvik etrafına bakarak parmağıyla işaret etti.

Öfkeli bazı sesler çıkartan kız tekrar devam etti.

Ekrandan başını kaldırdı. Hızlı olmalıydı. Enerjiyi verip hızlıca bir şeyler daha okumaktan başka çaresi yoktu. Yedek güç emilip tükenmeden Fiona'nın günlüğünü okumaya çalışacaktı. Makine dilindeki yazılar yeniden yazılmaya, bilgisayar kendi günlüğünü tutmaya başlamıştı. “*Gemiden çıkmak istiyor,*” diyordu. “*Peri... Bu dönemde öyle birisi de yok. Onu kim, nasıl durdurabilir inanın bilmiyorum.*” Durakladı. “*Gemiden çıkmanın yoluna bakıyor.*” Ekran yine titreşiyor, yavaş yavaş yitiyordu. “*Evlatlarınızın hatırı için... onu burada... tut...*” Görüntü gitti. “Enerji tükendi,” dedi umutsuzluk içindeki Suna. O anda görüntü geriye geldi ve Suna tek bir kelime okuyabildi. “*Zift...*”

“Bu da neydi şimdi?” diye soran Tefvik ürpererek, korkuyla etrafına bakındı.

“Sanırım günlüğü tutan bu geminin yapay zekâsı oluyor. Fiona... Aynı bizim Yehov'umuz gibi.” Kendi gemilerindeki yapay zekânın, Yehov'un nasıl da her koşulda onlara destek olduğunu, ne kadar iyi bir dost olduğunu çok çok iyi biliyorlardı. “Kendisini ana bilgisayara izole etmiş olmalı.” Ana kartın ve işlemcinin yer aldığı minik çipi izometrik ekranın altındaki yuvasından çıkarıp aldı. “Onu burada bırakamayız!”

Tevfik düşünceliydi. “Ya bize bahsettiği şu şey aslında onun yanındaysa?”

“Enerji bağlantısı dışarıdan müdahale ile kesildi. Geminin alt sistemlerinde gezindiğini düşünüyorum.”

Tevfik ürperdi. “Sana sesler duyduğumu söylemiştim!” dedi.

Suna başıyla onayladı. “Fiona'nın söylediği gibi...” dedi.

“Dinleyelim, belki ne planladığını anlayabiliriz.”

Tevfik yavaşça ama ürkek adımlarla geminin duvarına yaklaştı. Kulak verdi. Yine o uğultular. Bir bebeğin ağlama sesi gibiydi. Kulaklarını tırmalıyordu. İnce telli, naif bir dokunuş hissetti. Geriye kaçarken ter içindeydi. “Lanet olsun,” dedi. “Geminin içinde!”

Suna çipi cebine koyarken Tevfik kapıya doğru yöneldi. “Kıyafete gir,” dedi. “Koşarak geldik, uçarak çıkacağız. Hava ve oksijen sistemine güç veren son kristali de keseceğim.”

Bunu der demez geminin duvarları yumruklanmaya başlanmıştı. Sanki dışarıdan birisi içeridekileri ezmek ister gibi duvarlara vuruyordu. Döğmeye basarak kapıyı açtı. Böylece tüm yollar açık olacaktı. Gemiyeye enerji veren hiçbir neon kristali kalmayınca onları tekrar açmanın yolu yoktu. Son kristali de bastırıldı, önce yuvaya basınçla giren, sonra kayarak geriye doğru çıkan kristal önünde ışıl ışıl parlıyordu. Hiç zaman ayırmadan cebine attı.

İkisi de göğüslerindeki döğmeye bastılar ve şeffaf uzay kostümü Teron saklandığı göğüs haznesinden çıkararak üzerlerini kapladı. Kasketleri sırt bölgesindeki yuvadan çıkararak kafalarına yerleşti. Hava çekilirken sıkıca tutundular, yer çekimi kesilirken tutunarak ve sıçrayarak gemide ilerlemeye başladılar. Dışarıdan gelen o

urma sesleri, yavaşça yitip giden enerjiyle birlikte kesilmiş, Tevfik rahatlamıştı.

Suna, göğsündeki çipin güvende olup olmadığını kontrol ederken Tevfik en azından bu maceranın bir hiç uğruna olmadığını düşünmeye başlamıştı. Cebindeki kristaller paha biçilmezdi.

Sessizlik o kadar derindi ki, daha uzaya çıkmadan boşluk onları çevrelemiş gibiydi. Havada kayarak duran Suna ilk defa sessizliğe tam anlamıyla kulak verdi. Sessizlik başına öylesine büyük bir baskı yapıyordu ki, kendisini kasketini çıkartıp atmak isterken buldu. Derin bir farkındalıkla kalakaldı. Büyük bir hata yapıyorlardı. Artık anlıyordu: *“Bu gemiden, yanımıza hiçbir şey almadan gitmeliyiz!”*

“Tevfik,” dedi bağırarak. Sesi yankılandı. Adam çıkış kapısının önünde durmuş, ilerideki uzay boşluğuna doğru bakıyordu. “O enerji kristallerini bırak!”

Tevfik ilk önce anlamadı. Sonra kristallerinde gözü kaldığını düşündüğü Suna'ya bakarak “Onlar benim!” dedi. “Benden asla alamayacaksın!”

Suna öfkelenmişti. “Hayır,” dedi. “Anlamıyorsun Tevfik, o şey... Neon... İyonlaşma enerjisi gaz hâlindeki atomlarla ilişkilidir ve bir nebula da hidrojen, helyum ve her türlü iyonize gaz bulunur. Bu şey her ne ise geminin Neon Kristalleri’ne yerleşmekte ve orada yer edinmekte hiç zorlanmamış olmalı!”

Tevfik kahkaha attı. “Hepsi senin oyunun değil mi Suna? En başından beri!” Artık daha net anlıyordu. “Bilgisayarda yazan hiçbir şey yoktu, değil mi? Bana oyun oynamak, beni kandırmak istedin. Böylece kristallere kendi başına sahip olabilecektin!”

“Ne?”

“Tebrikler, bir anlığına, sadece bir anlığına başarılı oldun!”
Belindeki düğmeye bastı. Açılan yuvadan çıkan silahı kızı doğrulttu. Tek bir atışıyla kızı toza çevirebilirdi.

Şok içinde kalan Suna, Tevfik geriye doğru giderken “Hayır, Tevfik!” diye seslendi. “Anlamıyorsun! Ben sana ihanet etmeyi asla düşün...”

Enerji silahtan akarken kendisini sağa doğru çekti. Bu ufak hareket kurtuluşu olmuştu. Şeffaf kıyafetinde yırtık açılırken çığlık attı. Eliyle kapatmaya çalıştı. “Seni şerefsiz!”

Tevfik geri geri giderek kapıdan çıkmış, ödülünü elinde tutarak kapıyı açık tutan kilit sistemine ateş etmişti. Kapı kapandı, uzay boşluğunda süzülen adam kendi gemisine doğru kayarcasına süzüldü.

Arkasından kapıya dayanan Suna çaresizce baktı. Artık bu gemiden kurtulmasına imkân yoktu. Daha söylediği anda zihninin gerisinde bir ses duydu. “Hiçbir şey imkânsız değildir!” Kimdi, neydi bilmiyordu ama hızla arkasını döndüğünde bu sözü söyleyenin kimliği artık hiç ama hiç önemli değildi.

Kendi kendine söylenerek tek bir cesedin dahi bulunmadığı uzay gemisinde ilerledi. Soyunma odalarını bulduğunda artık nefesi gitmek üzereydi. Gemi personelinden geriye kalan bir kostüm bulması uzun sürmedi. Göğsüne taktığı yeni kostüm çipinin düğmesine bastığında şeffaf giysi bedenini kaplamıştı bile.

Ana bilgisayarın önüne oturdu ve çipi artık güvende olduğundan emin olduğu ana bilgisayara, izometrik ekranın altındaki yuvaya dikkatlice yerleştirdi. Boşalmış yedek enerji kutusuna bakarak

“Aslında boşalmamıştı, değil mi?” diye sordu.

Yapay zekâ kontrolü eline alırken genç ve alımlı bir kadının görüntüsü odayı doldurmuştu. “Hayır,” dedi Fiona. “Enerjimi saklamak zorundaydım, bu yüzden sizi kandırmam gerekiyordu. Sana durumu anlayabileceğin kadar bilgi verdim.”

Tüm geminin kontrolünü geriye almıştı. “Onun gemiden kaçacağını biliyor muydun?” diye sordu Suna.

“Hayır ama böyle bir olasılık vardı. Zift, her koşul ve zamanda hayatta kalmayı bildi. Onunla başka bir gün savaşmak için bugün hayatta kalmalıydım. Riske giremezdim.”

Suna, dışarıda hareketlenen, dönmeye başlayan geminin sesini duyabiliyordu. Yapay zekâ, yıllar içinde kendisinde depoladığı neon enerjisini kullanarak gemiye yedek güç vermeyi başarmıştı. “En azından,” dedi. “Bir süreliğine yol alacak kadar enerjimiz var. En yakın yıldız sistemine ulaşabilir ve evlatlarımızı, ortak düşmanımıza karşı uyarabiliriz.”

Uzay gemisi dönüp giderken Suna ne yapacağını bilemeden etrafına bakınıyordu. “Ne yani, insanlığın geleceği bana mı bağlı şimdi?”

Fiona'nın sesi başka zamanlardan uzanarak uzay boşluğunda yankılandı: “Hem insanların hem de mekaniklerin...”

Kurbağa Kral ve Prenses

Ceren Altay

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, vezir masal yazarmış eski saray içinde. Vezirin kalemi yok, kralın sineği çok; prenses aş yedirir, elinde çatalı yok.

Kaf Dağı'nın ardındaki eski sarayda bir prenses ağlayarak uyanmış çünkü dün babasının ölüm haberini almış. Göz yaşlarını silip giyinmiş, taht odasına inmiş. Taht odasının görkemli kapısından içeri girince ne görsün! Merhum kralın tahtında bir kurbağa, kafasında da kralın tacı! Sevinçle saray içinde koşuşturmaya başlamış. “Babam tahtında oturuyor! Babam yaşıyor!” diye bağırmış. Saray halkı hemen kızın yanına gelmiş. Kraliçe bile bir an aklından şüphe etmiş, hevesle eşimi göreceğim diye kızının yanına inmiş. Oysa tahtta oturan sadece bir kurbağaymış.

Soran gözlerle prensese bakmış herkes. Kız da bilgiç bir tavırla konuşmaya başlamış. “Koskoca kral nasıl bir gün öylece ölüversin? Bakın başında tacı, tahtında oturuyor. Babam ölmedi, sadece bir büyücü onu kurbağaya çevirmiş,” diye kendince olanları açıklamış.

Kraliçe ile vezir kızın söylediklerine inanmadan birbirine bakakalmış. Kraliçe saray ahalisine “Bizi yalnız bırakın,” demiş. Sonra vezir konuşmaya başlamış. “Bak kızım, kimse kralımıza kin gütmeydi. Halk huzur içinde yaşar, onu severdi. Fakat sen

inatçısıdır, bilirim. O yüzden sana bir görev vereceğim. Kurbağaya dönüşen birini eski hâline döndürmek zordur. Masallara sakın aldanma. Kraliçe, kurbağa kralı öpse olacak tek şey dudağında kocaman bir uçuktur.”

Prenses ilgiyle veziri dinlemiş. Vezir ona kurbağaya nasıl bakması gerektiğini uzun uzun anlatmış. Eğer büyülenen kişi sevdiği biri tarafından kırk gün beslenirse eski hâline dönermiş. Ama kraliçe de vezir de kralın vefat ettiğine emin olduklarını, kurbağanın da sıradan bir kurbağa olduğunu, boşa umutlanmamasını söylemişler. İnatçı prenses ise “Hayır, o benim babam,” diye tutturmuş. Kraliçe ve vezir ülke yönetimiyle uğraşırken prenses de kurbağa krala bakma görevini üstlenmiş.

O günden itibaren prenses günde üç öğün kurbağa krala sinek yedirmeye başlamış. Günler geçmiş, bir sabah her zamanki gibi vezir prensesi uyandırmış. “Ey, kıymetli prenses! Babanız yüce kralın kahvaltısını hazırladım. Kendisi yemek salonunda sizi bekliyor.” Prenses esneyip gerinmiş. Veziri huzurundan gönderip giyinmiş. Salona inince bir bakmış ki babasına benzeyen yedi kurbağa vraklamakta, kralın tacı da yerde yuvarlanmakta! Tacı hemen masaya kaldırmış.

Prenses gür bir sesle bağırmış. “Hanginiz saygıdeğer babam, kurbağa krala kırk metre havaya zıplasin.” Kral kelimesini duyan uyanık kurbağalar hop diye aynı anda kırk metre zıplamış. Prenses anlamış ki bu böyle olmayacak. Babasının kahvaltı tabağını alıp sinekleri yere çalmış. Altı tane kurbağa hemen sinekleri yemeye başlamış. Yedinci ise tiksintiyle zıplamış. Prenses anlamış ki babası yedinci kurbağa. Hemen onu yakalamış, tacı kafasına takmış. Sıradan kurbağaları kovalamış.

“Ah, babacığım siz de ne kadar inatçısınız. Bilirsiniz ki bu sinekleri yemezseniz hayatta kalamazsınız,” diye babasını azarlamış. Sonra kalan sinekleri yerden almış. Kurbağa kralın ağzına tıkmış. Prenses babasını azarlayadursun, kurbağa kral iştahla sinekleri yutuvermiş. İşte o zaman kızın içine bir şüphe düşmüş. Ya babası gerçekten ölmüşse? Aklına bu fikir düşünce kendisine kızmış. O günden itibaren her gün dua etmiş.

Sabahları erkenden uyanıp Tanrı'ya yalvarıyormuş prenses. “Lütfen, babam kurbağa olmuş olsun. Onu eski hâline döndürebilirim. Lütfen, Tanrım,” diye gözyaşları döküyormuş. O günden sonra prenses sessizleşmiş, içine kapanmış.

Kraliçe bu olaylardan dolayı vezire çok kızmış ama vezir kadını telkin etmiş. “Efendim, kırk günün dolmasına az kaldı. Prensesin gerçeği kabullenmesi yakındır,” demiş.

Kırkıncı gün gelip çatmış. Prenses kurbağa kralı görmek için son kez taht odasına inmiş. Bakmış kim oturuyor diye tahtta. Sadece sıradan bir kurbağa. Yanında da küçük bir taç. Prenses son kez babası için gözyaşları dökmüş. Kraliçe ve vezir usulca kıza yanaşmış. Vezir “Hazır mısın?” diye sormuş. Prenses kafasını sallamış. Tacı prensese takmış vezir. Kraliçe kızına sarılıp öpmüş. O gün ilk kez halkın önünde konuşmuş prenses. Halktan insanlar kıza sorunlarını anlatmış. Prenses ilgiyle onları dinlemiş. Babası merhum kral gibi daima halkın mutluluğuna öncelik vereceğine söz vermiş.

Sıradan kurbağa da tüm bu olaylardan sonra göletine dönmüş. Prenses gerçeği kabullense de zaman zaman kurbağayı ziyaret etmiş. Kurbağa, kıızı elinde sinek tabağı ile ne zaman görse sevinçle vraklarmış.

Gökten üç elma düşmüş. Biri prensese, biri sıradan kurbağaya, biri de bu masalı dinleyenlerin başına.

Gölge ve Orman

Çağatay Kaya

Thun, ufak dereyi takip ederek koşmaya devam etti. Onlarca metre gerisinden gelen haykırışlar da onu takip ediyordu. Birkaç yalnız ağacın rahatça çevrelediği derenin irili ufaklı rengârenk taşlarından, sadece siyah olanlara basmaya dikkat ederek koşuyordu. Üstüne bastığı taşlar âdeta yanda akan dere gibi hafifçe dalgalanıyor ancak Thun ayağını çektiğinde katı fiziksel formuna geri dönüyordu. Thun aldığı hızlı nefeslerden ya da tanıdığı herkesi ölüme terk etmiş olmasından kaynaklı olarak göğsünün daraldığını hissetti. Sebep büyük ihtimalle ilkiydi ancak ikincisinin ruhunda yarattığı etki kafa karıştırmak için yeterliydi.

Sadece siyah taşlara basarak on dakikalarca daha koştu. Arkadan gelen iyice azalmış çığlıklar, kısa süre önce yerlerini dereden usulca akan suyun sesine ve rüzgârın salladığı, eskisi kadar yalnız olmayan ağaçların tıkırtılarına bırakmıştı. Thun adımlarını seyrekleştirdi. Artık gözle seçilir şekilde sıklaşan ve koyu gövdeli ağaçlarla belirginleşen ormanın sınırına yaklaşmıştı. Bundan kaçınmak istese de pek bir seçeneği yok gibiydi. Yapması gerekeni yapmalıydı. Seçimi o yapmamıştı ancak sonuçlarını o belirleyecekti.

Birkaç adım ilerisindeki, üstünde rahatça durabileceği kadar büyük siyah taşa doğru sıçradı ve atletik bir şekilde dengesini hemen kurup hareketsiz kaldı. Kalp atışlarını sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı ve verdi. Sakince etrafı kolaçan edip yakın

çevresinde bir tehdit olmadığına emin olduktan sonra gözlerini kapattı. Üç nefeslik bir sürenin ardından derenin sesi de etraftaki ağaçların baharatlı kokuları da yoğunlaştı. Thun gene derin bir nefes alıp sol elinin yardımıyla koku alma duyusunu da zayıflattı.

Az evvelki gibi bir sürenin ardından, ufak dereeden akan suyun sesi, derin bir nehrin çalkantılı akıntılarına benzer şekilde etrafını sardı. Su sesini geri plana atan Thun dinleme duyusunu, konsantrasyonunu artırarak siyah taşlara odakladı. Bir anda zihnini insan sesleri doldurdu. En yakın ses yirmi dakika mesafedeydi ve adım adım kendisine yaklaşıyordu.

Emin olmak adına on dakikasının olduğuna kanaat getirdi. On dakika karanlığa dahil olmadan önce dinlenmek için yeterli bir süreydi. Duyularını geri aktif etti. Önce ormanın canlı kokuları, sonrasında da görüntüsü geldi. Etrafını gözleriyle tekrar kolaçan ettiği kısa birkaç saniyenin ardından derenin serin suları tarafından yıkanmış daha ufak bir siyah taş aynı ustalıklarla sıçradı.

Dikkatlice su içti. Gene dikkatli adımlarla siyah taşları kullanarak biraz yosun, bir iki mantar ve yaprak topladı. Sakinleşen zihni etrafını daha net görmesine olanak sağladığı için hızlı bir şekilde hazırlıklarını tamamladı. Thun hazırlıklarını bitirdiğinde, yakın çevredeki gölgeler de dikkatle bastığı taşlar kadar koyu bir siyahtı. Gölgeleleri fiziksel olarak şekillendirmek ve kullanmak istediğinde, bir süre sadece gölgeye en yakın renkle temas içinde olması gerekiyordu. Thun yeterince siyah topladığını biliyordu. Artık tek yapması gereken beklemektir.

Uzun sürmedi. Önce birkaç konuşma, sonra üstlerindeki ağır zırhların sürtünme sesleri geldi. Orman ırklarından daha iri olan insanlar, giderek sıklaşan ağaçların arasında bir süre önce gözden

kaybettikleri avlarını, sadece dere boyunca ilerleyerek bulabilmişlerdi. Thun'u görünce yüzlerinde koca bir gülümsemeyle bir anda hızlandılar. Beş adam ve iki kadın dere kenarının ufak açıklığında, korkmuş bir ifadeyle olduğu yerde donup kalan Thun'a doğru koşular.

İnsanlardan en öndekinin Thun'un olduğu yere gelmesi saniyeler içinde gerçekleşti. Saldıran erkek, hedefinin korkuyla bedenini küçültüp refleksiyle ellerini yukarı doğru kaldırdığını görünce, tereddüt etmeden kan kokan kılıcını önündeki ufak tefek bedeninin ortasına doğru savurdu. Yüzünde nihayet beklediği ziyafete ulaşan aç birisinin iştahı vardı. Kalın gövdeli, ağır kılıç havayı yararak ıslık benzeri bir ses çıkarttı. Thun'un bedeninin tamamen savunmasız olan sağ tarafından içeri girdi. Tıpkı bir yaprak keser gibi içinden geçti. Tüm hızıyla yerdeki taşlara çarptı ve geri sekti.

İnsan; yıllardır, yüzlerce, belki binlerce canlıyı öldürmüş birisi olarak bir terslik olduğunu hissetti. Âdeta içinde ufak bir baloncuk patlamış ve göğsünün ortasında rahatsız edici bir boşluk oluşturmuştu. İnsan, kendini bir an kılıcına bakmaktan alıkoyamadı. Ardından gözlerini az evvel ikiye ayırdığı bedenin olması gerektiği yere çevirdi. Gördüğü şey ikiye ayrılmış bir bedenden yere saçılan organlar değil, gözlerine doğru hızla ilerleyen siyah iğnecikler oldu. Bir anda dünyası karardı. Kılıcını elinden bırakıp ellerini gözlerine götürdü. Kılıcının taşlara çarpan sesini işitti. Burnu insan kanının belirgin bakırimsi kokusuyla doldu. Hiçbir acı hissetmemiş olmasına rağmen yüzünden ellerine bulaşan ıslaklığın kan olduğunu anlaması için birisinin söylemesine gerek yoktu. Haykırmak için ağzını açtığı anda bakırimsi kokunun boğazından yükseldiğini hissetti. Ağzından anlamlı tek bir ses dahi çıkaramadan derenin kenarını dolduran

taşların üstüne kontrolsüzce düştü. Bir daha hareket etmedi.

Diğer insanların aniden ölen arkadaşlarına tepkilerini inceleyen Thun, etraftaki gölgelerin arasından bir sonraki hedefine doğru ilerledi. Yüzünde bir korku ifadesiyle dona kalan, en geride duran kadının biraz arkasındaki ağacın gölgesinden çıktı. Aradaki yaklaşık iki metrelik mesafeyi tek bir sıçrayışta kat etti. Kadının gölgesine yumuşak ve sessiz bir iniş yaptı. Az evvelki büyük tiyatroya artık gerek yoktu. Daha çok dikkatsizlik yapmaları için daha çok karmaşaya ihtiyacı vardı.

Bundan sebep elinde aniden beliren siyah, kısa, ince ancak ucu yukarı doğru kıvrılan kılıcı kadının sırtından içeriye zorlanmadan soktu. Kadının tiz ve acı dolu çığlığı yarıda kesildi. Kılıcın bu iş için şekillendirilmiş ucu kaburgalarının arasından kolayca girip önce sol akciğerini parçaladı, ardından kalbine ulaştı. Thun kadının yere yıkılan cansız bedeninin gölgesinde kayboldu.

Thun artık en az iki tanesinin korkuyla kaçacağına emindi. Beklenmedik ve hayatlarını tehdit eden durumlarda canlılar üç şekilde hareket ederlerdi. Korkudan donarlar, kaçmaya başlarlar ya da savaşmaya çalışırlardı. Thun kalabalık gruplara saldıracağı zaman önce donanları hedefler ve kaçmak isteyenlere bir fırsat verirdi. Bir suikast uzmanının etik davranmasını bekleyemezsiniz. Bu davranışın sebebi grubu bölmek ve daha kolay ufak hedefler hâline getirmektir. Donup kalanı hallettiğine göre sırada kaçanlar vardı. Beklentisinin aksine üç insan kaçmaya başladı.

Birisi ormanın koyu karanlığına doğru koşarken, diğer ikisi dere boyunca geldikleri yöne doğru kaçmaya başladılar. Ormana kaçanla ilgilenmeyi anında bırakan Thun, diğer ikilinin peşinden gitmeyi tercih etti. Hızlı ancak dikkatlice birkaç gölge zıplamasıyla

kovaladığı ikiliyi yakaladı. Kaçmak yerine savaşmayı tercih edenlerle aralarına biraz daha mesafe koymak için hemen saldırmadı. Yeterince mesafe kat ettiklerine inandığında artık daha fazla sürpriz yapmanın bir anlamı olmadığını bildiği için kaçanların arkalarından acımasızca ve açıktan saldırdı.

Bir adım geride olan kadının ensesinden içeri giren gölge bıçakla yüz üstü hareketsiz düşmesi ile erkeğin sağ arka baldırına saplanan başka bir bıçakla yere kapaklanması arasında sadece bir nefeslik boşluk vardı. Erkek acıyla haykırırken kaçma dürtüsü yerini savaşma dürtüsüne bıraktı. Ancak her şey için çok geçti. Vücudunu üstüne doğru gelen onlarca gölge bıçağa doğru çevirdiğini anlayacak fırsatı olmadı. Gölgeden bıçaklar bir el onları tutuyormuşçasına farklı açılardan yerdeki adamın bedenine saplandılar.

Thun elinin bir hareketiyle gölge bıçakların kaybolmasını sağladı. Kendisi de tekrar bir ağaç gölgesinde kayboldu. Tekrar ilk pusu noktasına geri döndüğünde iki adamın ellerinde kılıçlar ile sırt sırta savaşmaya hazır bir şekilde beklediklerini gördü. İki numaranın cesedine birkaç adım uzaklıkta dikkatlice etrafı izleyerek bekliyordular. Kısa bir süre için sadece derenin sesi ve adamların nefes alışverişleri duyuldu. Aniden ormandan gelen acı bir haykırış ikilinin dikkatinin ormanın karanlığına dönmesine neden oldu.

Thun ormana kaçan adamın başına gelmiş olabilecekleri hayal ederken bile ürperti. Ancak bu ürpertisinin elindeki fırsatı kaçırmasına izin veremezdi. Daha önce topladığı mantarlar ve yapraklarla oluşturduğu sıvıyı bu sefer taştan şekillendirilmiş iki sivri uçlu ve ince alete sürdü. Gölge saf ve gururluydu, siyah renk gibi o da her şeyi örter ama hiçbir şeyi taşımazdı. Bu yüzde kalın bir iğneyle, ince bir bıçak arasındaki bu aletleri çocukluğundan

beri yanında taşıyordu. Onlara birer isim bile vermişti: Gürültü ve Sükût.

Thun, adamlardan birisi tekrar dikkatini toplamaya başlamışken hareket etti. İki kısa gölge sıçramasıyla daha önce kadını öldürmek için kullandığı ağacın gölgesine ulaştı. Sonra hızlı üç adımla adamların arkasına ulaştı. Gürültü birisinin, Sükût ise diğerinin boynuna saplandı. Thun adamlar boyunlarına saplanıp vücutlarına zehrini akıtan objelere tepki bile veremedi üç adım geri çekildi. Sessizce adamların yere yığılmalarını izledi. Emin olmak için iki dakika dikkatlice durdu. Derenin sesini dinlerken, ormanın eskisinden daha çok bakırımsı bir zenginliğe sahip kokusunu derince içine çekti.

Sonra yerde hareketsiz yatan adamlara sırtını döndü ve derenin kenarında dikkatlice el yapımı aletlerini yıkadı. Onları siyah bir cebe benzeyen kılıflarına yerleştirdi. Su içti, bugün için yeterince yorulmuştu. Ancak hâlen yapması gereken son bir şey vardı. Bunun için hareketsizce yerde yatan ancak gözleri korku dolu ifadelerle etraflarını izleyen iki adama döndü. Artık yürürken bastığı taşların renklerine dikkat etmiyordu. Gölgeler Thun yeteneğinin gücünü ayarladığı için artık eskisi kadar siyah değildi. Av bitmişti, şimdi sırada avladıklarını temizleme ve ziyafete hazır hâle getirme vaktiydi.

Adamların koca bedenlerini kendinden beklenmeyecek bir güçle, hemen hiç zorlanmadan yakındaki karşılıklı iki ağacın dibine sürükledi. Birbirlerinin suratlarına bakacak şekilde, oturur pozisyona getirdi. Sonra yakındaki iki ölünün elbiselerinden yaptığı ipi kullanarak onları sıkıca bağladı. Elini kolunu oynatamayan birini tek başına bağlamak çok zordu. Ama bir şekilde başardı. Sonra iki adamdan daha iri olanın yanına gitti ve

cebinden çıkarttığı ufak bir şişeyi burnunun dibinden geçirdi. Başka çaresi olmayan adam istemese de kokuyu içine çekti. Kısa bir anın ardından önce garip bir açıyla kapanmış ağzı düzeldi, sonra açık göz kapakları hızla birkaç kere açılıp kapandı. Thun adamın korkuyla etrafı izlemesine izin verdi. Yeterince beklediğine kanaat getirdikten sonra ilk sorusunu sordu.

– Neden?

Beklediği gibi bir cevapla değil, korkmuş gözlerle karşılaştı. Thun bir bilek hareketiyle havada bir gölge bıçak belirmesini sağladı. Sonra aynı elinin tek bir hareketiyle bıçağın diğer ağacın dibinde oturan adama doğru yavaşça süzülmesini sağladı.

– Neden saldırdınız?

Aynı sessizlik ve bakışlar... Havada yavaşça süzülen bıçak sanki biri onu taşıyormuş gibi sallanarak ilerledi. Adamın sol omzuna yaklaştı ve ağır bir şekilde saplandı. Bedeninin kontrolünü kaybetmiş olan adamın omzundan aşağı dökülen ince kan izi tıpkı yalvaran bir ifadeyle bakan gözlerinden dökülen yaşlar gibi parıldadı.

– Para için...

– Köyde değerli bir şey bulabileceğinizi mi düşündünüz?

– Satabileceğimiz birkaç köle bulsak bile yeterdi.

Tüm insanlar böyleydi. Nefret doluydular. Kontrol edemediklerini yok etmek, edebildiklerini de köle etmek için yaşıyorlardı. Yine de Thun daha fazlası olduğunu biliyordu. Bu ırksal bir nefret ya da para hırsından fazlasıydı. Öyle olmalıydı. Elini salladı, bıçak yaranın içinden aynı girdiği hızda çıktı. Yavaşça adamın boynuna

yaklaştı ve usulca dokundu. Thun, konuştuğu adamın korku dolu gözlerle karşı ağaçtaki adama bakmaktan kendini alıkoyamadığının farkında, sorgusuna devam etti.

- Tek sebep para mıydı?
- Evet. Bak, diğerleri köle olarak satacaklarını ayırmış, yola koyulmak üzeredir. Acele edersen onları hâlâ kurtarabilirsin. Ne bilmek istiyorsan söylerim, lütfen beni öldürme.
- Kaç kişi?
- Ne?
- Geride kaç kişi kaldı.
- Belki yirmi, en fazla yirmi beş.
- Belki de arkadaşına sormalyım.
- Yemin ediyorum, en fazla yirmi beştir.
- Köyün yerini kimden öğrendiniz?
- Bilmiyorum, ben sadece emirleri yerine getirdim.
- Arkadaşın biliyor mudur?
- O da bilmiyor, yemin ederim, sadece biz emirleri yerine getiren iki basit paralı askeriz.

Thun bir an düşündü. Sonunda karar vermiş gibi bir hareket yaptı. Elinin bir hareketiyle havada süzülen bıçak yavaşça dokunduğu yeri, yani adamın boğazını kesmeye başladı. Derinden ve yavaşça, sanki bir av hayvanının canını alır gibi dikkatlice kesti. Kimse tek

bir kelime dahi etmedi. Bıçağı tutan kimse yoktu. Ancak boğazı kesilerek ölen adam kendisini öldürenin kim olduğunu biliyordu. Başına gelecekleri anlamıştı ancak ölmesinin bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyordu. Nihayet işi biten bıçak kaybolmak yerine yavaşça hayatta kalan adama doğru süzölmeye başladı.

– Seni kim kiraladı?

Adam soruya cevap verse de vermese de öleceğini biliyordu. Zihni bu kadar bulanıkken ve tüm benliğiyle korkmuşken yalan söyleyemeyeceğinin de farkındaydı. Gene de düşünebildiği tek mantıklı şey sorulan soruya doğru cevap verirken yaşamı için yalvarmaktı. Yalvarmasına gerek kalmadı. Dudaklarından patronunun ismi dökölür dökölmez, aniden dünyası karardı. Zihni sonsuz ve siyah bir boşluğa yuvarlanırken bedeni çoktan kalbine saplanan bıçakla ölüyordu.

Thun sorularına cevap veren adamı tek bir hamleyle öldürdükten sonra oylanmadan yola koyuldu. Planlayacak bir intikamı ve alması gereken canlar vardı. Av daha yeni başlıyordu.

Gerçekliğin Hayat Çizgisi

Hakan U. Öztürk

Sağ elini, avuç içi yukarıda, falcı kadınla arasındaki altıgen masanın üzerine koydu. Neredeyse keten örtünün elinde bıraktığı hissi duyumsayacaktı: Derisinin masanın üstüne dağılması, hafifçe tüyleri çıkmış altın yıldız işlemlerinin gerilmesi, o sırada yeniden ortaya çıkan ufak ama o kadar fazla tekrar etmiş ki artık katlanılmaz olmuş acı ve parmakları masanın kenarlarından aşağıya dökülürken hissettiği rahatlama.

Öyle gerçek.

Elini, yerinden doğrulmuş falcı bu hareketine rağmen avuç içini rahat göremediği için, masadan kaldırmadan ileri uzattı. Kumaş yerinden oynamadı, kırışmadı, toparlanmadı. Oysaki gergin değildi; masaya tutturulmamış, öylece bırakılmıştı.

Şimdi eline iyice eğilmiş, kamburu çıkmış falcıya dikti gözlerini: Gri saçlar. Yüzündeki derin ve anlam dolu kırışıklar. Mor, kırmızı, sarı ve yeşilin kat kat birbirine geçtiği elbiseler. Gümüşü parlamalar saçan eşarp.

Diğer eliyle sanal gerçeklik gözlüğünü çıkarıp masanın kenarına bıraktı.

Hayat, olması gerektiği gibiydi ve bu yüzden kaotikti. Üstünde oturduğu sandalye, onun da üstünde durduğu zemin, bir gün, sırf

bundan sonra öyle olması gerektiği için eriyebilir, onun kalçasını nereye yerleştirmek istediğini hiç umursamayabilir, fizik kuralları o sırada baştan yazılabilirdi.

Bu sayede, işler ne kadar berbat giderse gitsin, aniden bir şeylerin olacağına ve her şeyin kestirilemez, önlenemez şekilde değişeceğine dair umut besleyebiliyordu. Belki, çok nadir karşılaşılsa bile, işler daha iyiye giderdi.

Aslında veri raporlama odalarından birindeydi. Masa, sandalye, masanın öbür tarafındaki elektronik okuyucu... Elini bu okuyucunun içine sokmuş, bilekliğindeki kayıtların aktarılmasını bekliyordu.

Tepede çıplak bir ampul. Beyaz ışıkla aydınlatılmış, sarı lekeli duvarlar.

Her yurttaşın haftada en az bir kere bu odalardan birini ziyaret etmesi beklenirdi. İbrahim gibi bir özel dedektifinse, lisansını devam ettirmek istiyorsa, her vakadan sonra buraya gelmesi gerekiyordu. Herkes, her zaman olduğu gibi, dilediği gerçekliği seçmekte özgürdü. Falcı istiyorsan falcı. En âlâsı.

“İbrahim Bey, lütfen gözlüğünüzü takın. Birazdan değerlendirme başlayacak.”

Kulaklığındaki sese başını salladı ve gözlüğü aldı. Nasılsa izliyor olmalıydı. Nabzına, göz bebeklerine, beyin dalgalarına, kan değerlerine kadar.

“Teşekkürler.”

Evet...

Bilekliğinden aktarılan, dijital olarak birleştirilen panoramik

görüntüler parça parça aktı.

Video Kaydı

İbrahim, android yardımcılarından biriyle bir bina yıkıntısının üstündedir ve yere mum dizmektedir. Android ise yüzünü buruşturmuş, tepesinde dikilmektedir. İbrahim'in sanal gerçeklik gözlüğünü takmadığı dikkat çekmektedir.

Üstünde durdukları hafriyat on beş metreyi bulmaktadır.

Soru

“Orası neresi ve neden oraya mum diziyordunuz? Anlaşıldığı üzere yıldız şekli oluşturmuşsunuz.”

Cevap

“Demir Bey'in öldürülen yapay zekâsının davasını almıştım. O durduğumuz yer, maktulun cesedi. Ruhunu çağırmaq için hazırlık yapıyorum.”

Video Kaydı

Kayıt hızlanır, birkaç saniyede dakikalar geçer.

İbrahim hazırlıklarını bitirmiş ve yerde oturmaktadır. Çakmağıyla bir tutam otu tutuşturup önüne bırakır. Uzaklarda, android yardımcı hafriyatı eşelemektedir.

Soru

“Kullandığınız yasa dışı bir uyuşturucu mu İbrahim Bey?”

Cevap

Gelen ilk doğrudan suçlama. Elbette doğru söylediğini

anlayacaklardı. Her zaman anlarlardı. Soruyu cevaplariken içi rahattı. “Biberiye. Kötü ruhları uzaklaştırıp maktul için güvenli bir ortam oluşturuyorum. Ruhlar bu sayede çağrıma cevap vermekte tereddüt etmiyor”

Video Kaydı

Kayıt yine hızlanır.

Android yardımcı gülümseyerek bir kutuyu kaldırır ve İbrahim'in önüne getirip bırakır.

İbrahim'in gözleri kapalıdır, yerde bağdaş kurmuştur. "Bana yapay zekanın kalbini getirdin mi?" diye sorar. Android'in gülümsemesi önce suratında asılı kalır, sonra sallanır ve kaybolur. Cevap vermeden kara kutuyu ayağıyla İbrahim'e doğru iter.

Soru

“Burada yapay zekanın kalbini isteyerek ne yapmayı düşündünüz? Android yardımcınızın getirdiği şeyin kara kutu olduğu çok bariz.”

Cevap

“Yanılıyorsunuz. Android yardımcının onayladığı gibi bu bir kalp. Ritüel için en önemli parça o.”

Video Kaydı

İbrahim kara kutuyu alır, mırıldanarak alnına dokundurur. “Bir hareket var mı?” diye sorar. Android yardımcı cevap vermeden kutunun ondan yana tarafındaki düğmeye basar, kısa süre tuttuktan sonra bırakır. Yapay zekâ konuşmaya başlar:

“2073, Kasım 01. Saat 04:27:02. Veri girişi: 'Alo? Alo. Merhaba.

Bu numaradan arama demedim mi lan sana. Acil bir durum var, polis konvoyu yakalamış. Kapasana lan çeneni. Hemen gel. Hay...'
Veri ayrıştırılıp kategorize ediliyor. İşlem sonu.

2073, Kasım 01. Saat 05:32:02. İşlem talebi: 'Video kaydet.' İşlem başladı.

2073, Kasım 01. Saat 05:46:18. İşlem sonu: 'Video kaydet.'

2073, Kasım 01. Saat 05:46:19. İşlem talebi: 'E-postayı kaydet.'
Veri girişi: 'Konvoyu bulanlar polis değilmiş. Her şeyi kaydettim. Peşimdeler. Gözleri... Hiç öyle bir renk görmemiştim. Şimdi arabaya biniyorum. Videoyu izleyince anlayacaksın.'

2073, Kasım 01. Saat 05:47:24. İşlem talebi: 'E-posta eki.' E-posta açılıyor. E-posta açıldı. Parametre: 'Son video.' İşlem tamamlanıyor. İşlem sonu.

2073, Kasım 01. Saat 05:48:54. İşlem talebi: 'E-posta zamanla.' E-posta açılıyor. Parametre: 'Son e-posta.' Parametre: 'Uğur şirket e-posta.' Parametre: '07:00:00.' İşlem sonu.

2073, Kasım 01. Saat 06:11:35. Tetikleyici: 'İzinsiz giriş.'
Tetiklenen: 'Polisi ara.' İşlem gecikmesi 5 dakika. İşlem gecikmesi bekleniyor.

2073, Kasım 01. Saat 06:12:49. İşlem talebi: 'Alarmı kapat.' İşlem gerçekleştiriliyor. İşlem sonu.

2073, Kasım 01. Saat 06:12:50. İşlem iptali: 'Polisi ara.'

2073, Kasım 01. Saat 06:42:12. Acil durum: Sisteme yetkisiz müdahale. Güvenlik protokolü başlatıldı. Sistem yöneticisi aranıyor.”

Video duraklatılır.

Soru

“Demir Bey'in öldüğü saati polis raporlarından okumuş olmalısınız. Yapay zekânın verdiği bu bilgilerle de uyuyor. Peki siz polisten önce Demir Bey'in öldürüldüğünden nasıl haberdar oldunuz?”

Cevap

İkinci suçlama da gelmişti. “Demir Bey'in kendisi söyledi. Patlamayı duyup işi almak için aradığımda görüşmüştük.”

Soru

“Patlamadan önce ölmüş bir adamla, patlamayı duyup aradığınızda mı görüştünüz?”

Cevap

“Evet.”

Soru

“Kendisiyle tam olarak ne konuştuğunuzu sanıyorsunuz?”

Cevap

“İşi bana vermesini istedim.”

Soru

“Ve?”

Cevap

“İşi bana verdi.”

Soru

“İbrahim Bey, ölü bir adamın size bir şeyler söylemiş olması gerçekten mantıklı geliyor mu?”

Cevap

“Bir şey demedi. Demesine gerek yoktu. Nefes seslerini duyuyordum. Onayladığını anlamamak için salak olmak gerek.”